

Verzamelde gedichten 1958 - 2008

Frans Hoppenbrouwers

Deze PDF wordt u
aangeboden door
webmagazine
CuBra &
Frans
Hoppenbrouwers

Copyright 2009 Frans Hoppenbrouwers

I Vroegste gedichten (Uit: Zoet als Honing, Zout als Brem)

II Kruidwis

III Verkaveld Bestaan (een drieluik)

1. Portaal
2. Pelgrim
3. Rosa mystica

IV Wintervertelling

V Calendarium poeticum

VI Ongerijmd

VII Tweestromenland

VIII Tijdloos verweer

IX Spelenderwijs

X Wording en verval

XI Brabantse Balladen

XII Jeroen Bosch

XIII Vluchtig geluk

XIV Kroon der maanden

XV Hoezeer mijn lief

IX SPELENDERWIJS

Over mijn poetica

Elk vers is als een dierbaar kind
dat ik geestdriftig heb verwekt,
de vlag die gans de lading dekt,
het zeil dat bolt in weer en wind.

Appelpit

De appelpit die ik eens zag
fel blinkend op een tegel lag
al uitgedoofd de tweede dag
verschrompelend in zelfbeklag.

De derde dag verdwaald en nat
heb ik mijn taak maar opgevat,
begroef haar naast het tegelpad
behoedzaam togedekt met blad.

Zo heb ik die verloren pit
gered van rot en schimmelwit,
omdat ze vol mysterie zit.

Pas na een jaar ontdek ik dat
die pit nabij mijn tegelpad
de jongste dag al in zich had.

Mijn huis

Mijn huis is mij
een dekmantel en deken;
mijn huis is mij
een taak alsook een teken;

mijn huis is mij
een werk dat ik bewoon;
mijn huis is mij
een kruis alswel een kroon;

mijn huis is mij
een hartklop naast de hare;
mijn huis is mij
een vers dat aan komt varen.

Ochtendlicht

Dit licht ontkom ik niet,
zo vroeg al uitgebroken
als voorspel op de knoken
van ons verbleekt verschiet.

Dit wit ontloop ik niet
van bleke berkenbomen
zo wonderwel ontkomen
aan wat een winter liet.

Dit wit ontwijk ik niet
dat waagt om alle dagen
te kreunen en te klagen
om onbenoemd verdriet.

Dit wit ontzie ik niet,
het wit dat was kan bleken,
door broze huid kan breken
tot niets meer overschiet.

Hoveling

Die wind en regen schuwt,
van kille dagen gruw
maar in een roes herleeft
zodra de zon zich geeft
nu het hard waaien luwt
of het geen zin meer heeft.

Die boven kruid en bloem
de bij om haar gezoem
met speelse stoten plaagt
als nectar haar behaagt,
die goudgetinte roem
die honing in zich draagt.

Die dolend door mijn hof
veel bijval krijgt en lof
van vriend en bioloog
die volgt tot hemelhoog
het trotse stijgen of
de val van dagpauwoog.

In naam van de vader

Die ons benoemen leerde
wat in de bermen groeit,
in weiden, op de heide,
of in de beemden bloeit,
hij was ons toegenegen
als hij ons onderwees:
wij dienden jong te weten
wat hij volmondig prees.

Hij noemde ons de namen
van boom en kruid en plant
als hij ons bij de hand nam,
op zoektocht door het land.
Wat wij daar spelend leerden,
wat hij heeft uitgelegd,
heb ik daarna als vader
mijn zonen voorgezegd:

Vogelwikke, akkerwinde,
dolle kervel, rode spinde,
adderwortel, bitterzoet,
dovenetel, duivelsbroed;
meisjesogen, knapengeil,
vrouwenmantel, kerelsveil,
ogentroost en alderhande,
ezelsoor en bevertanden;

reigersbek en randjesbloem,
ridderspoor en keizersroem,
kale jonker, groene juf,
spekelaar en paddentuf;
waterkers, kamillenthee,
gulden roede, goud-op-snee,
kromme torvel, wollegras,
guichelheil en ramen.

Licht

Het licht waar ik
geen vat op heb
dat komt en gaat
als vloed en eb,
hergeeft de dag
zijn bruiloftsrag,
ontneemt de nacht
zijn dodendracht.

Het licht waar ik
mijn geld op zet
onttrekt zich niet
aan waan en wet,
het roert zich soms
en doet iets doms,
maar zelden brengt
het iets dat krenkt.

De eerste zwaluw

Weldadig groen
komt opgeld doen
naar tint en soort.
Het zonlicht zingt,
de lente dringt
door hek en poort.

En in het bos
breekt bruisend los
een wild gezang
dat richting zoekt
en vinkt en roekt,
een ochtend lang.

Dan stoot het licht
een ijlbericht
op wieken aan:
een zwaluw scheert
en wendt en keert
en roept ons aan.

Rondom de schuur
klinkt vol van vuur
de welkomstgroet
die mij als man
ontroeren kan:
vertoon van moed.

Turdus philomelos

's Morgens zit ze
op haar smidse,
ijverig als geen,
huisjesslakken
los te hakken
uit hun stulp van steen.

's Middags broedt ze
en behoedt ze
't legsel in het nest,
met veel zorgen
sluw verborgen
kom van koeienmest.

's Avonds zingt ze,
o, hoe swingt ze,
op haar hoge tak;
vol vervoering
van ontroering
gaat ze uit haar dak.

Paaslied

Hoogtezon
dieptebron
laat het water stromen.

Oude doop
nieuwe hoop,
voor verdorste vromen.

De eerste mei

Tinkepink
pinketink
slaat
de vink
zijn slag.

Suskewiet
zonneliel
kwinkslag
slijt de
de dag.

Voor dag en dauw

Kom op, kom aan,
vroeg opgestaan
het licht roert al de bomen aan,
het onontplooide blad
dat lang gevangen zat,
zal heden glanzend opengaan.

Kom op, kom aan,
de laarzen aan,
het water zal zo hoog niet staan,
de pas ontsprongen beek
die op een sloot geleek
drijft reeds de watermolen aan.

Kom op, kom aan,
de dag breekt aan,
de zon is juichend opgegaan
en in haar blakend licht
ontwaart ik een gezicht
waarmee ik oog in oog wil staan.

Patrijs

Ik vond vandaag een warme dode vogel,
omdat ik als een vaak geraakte leek
die met geklaarde ogen kijkt en keek
méér weet heb van de afgedwaalde kogel
dan menig jager die voorbij het doel
de trekker als een blinde overhaalt
en reeds in aanleg in het afschot faalt:
de hand te zeker en het oog te koel.

Diana schonk mij weidelijke ogen
die in de voren de patrijzen zien,
zich schurkend aan het eigen mededogen
en zwerend bij een ongedekt misschien:
een kogel komt maar uit het niets gevlogen
en aan het lot is breuk noch barst te zien.

IJsvogel

De visser heeft het loodje maar gelegd.
Een blauwrood hoopje op het harde ijs,
een windberoerd en wuivend oerbewijs
dat uur en tijd bepaald zijn en voorzegd.

De baas is slechts de hoeder van de knecht,
de hel is maar het anti-paradijs,
het water maar het draagvlak van het ijs.
De visser heeft het loodje maar gelegd.

Boomvalk en zwaluw

Ik zag de boomvalk die de zwaluw greep:
zijn vleugels zwiepend als een felle zweep.
Daar hoog verstierf een ijle wanhoopskreet
tot waar men nog van waardig sterven weet.

Leeuwerik

Gevrijwaard van het waanbeeld goed of slecht
wint hij aan hoogte in de avondlucht
en tilt de vesper op tot een gerucht
dat rouw- en doodskleed reeds heeft afgelegd.

Goudhaantje

Met dauw gewijd en zorgzaam opgebaard
op mos en naalden van het pijnboombos,
liet hij het leven als een veertje los,
hoewel zijn oog nog in de verte staart.

Ik heb hem in vervoering opgeraapt
om zo op voorhand al de kou te voelen
die ongenadig door mij heen zal spoelen
als straks de rover mijn bezieling kaapt.

Pimpelmees

Een blauwe veer, herkenbaar schouderblad,
van geen gewicht; te licht om iets te dragen,
maar zwaar genoeg voor de geijkte vragen
die zich vernauwen op mijn ochtendpad.
Hier ligt een vogel die eens vleugels had
en zich verhief tot in de ziel der dagen.
En niemand neemt de tijd om te beklagen;
alleen de dichter die de metten bad.

Ben ik te week voor dit ontaard bestaan
dat aan de randen van het weten vreet
en pijlen richt op de verheven maan,
maar onderwijl van dood noch rouwen weet?
Wat kan ik anders dan het bos ingaan
en mij ontdoen van wat onnozel heet,
te vol van alles wat geen meetlat meet?

